

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία. 8ρ. 8,—
Ἐξάμηνος. 4,50
Τρίμηνος. 2,50
Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαρτίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 14

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

—Ὅπου ὁ Τζάκ σπεύδει πρὸς βοήθειαν νεαρᾶς ἀραπίνας.

—Στάσου, Ν' Γκόμα! Στάσου, σοὺ λέγω! Θέλω νὰ καταβῶ!... Μὰ σταθῆτε λοιπόν!

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας Κογκολαίους φορεῖς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπετείνετο ὁ νεανίας, ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς νὰ σταματήσουν.

Ἀμέσως ὁ νεαρὸς Γάλλος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐστεγασμένην αἰώραν, τὰς λαβὰς τῆς ὁποίας ἐβάσταζον οἱ εὐρεῖς ὤμοι τεσσάρων δούλων, ἐπέβη καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς ἓνα ὄμιλον παιδιῶν, ἐπὶθεν ἀνεδίδοντο φωναὶ καὶ κλάματα.

—Κύριε Τζάκ, ἀνέκραξεν ὁ Ν' Γκόμα εἰς τὴν γλῶσσαν του' γιατί ἀνακατεῦσεθε 'ς τοὺς καυγάδες τῶν ἰθαγενῶν; Θὰ σᾶς κτυπήσουν καμμιά ὥρα...

Ἄλλ' ὁ Τζάκ δὲν ἤκουε τίποτε. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διαφανῆ παραπετάσματα τοῦ φορέου του εἶχεν ἰδῆ μερικὸς μικροὺς μαύρους, οἱ ὁποῖοι ἐπέτιθεντο ἀγρίως ἐναντίον ὁδοκατεῦς περίπου ἀραπίνας. Ἡ ἀραπίνα αὕτη ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια τῆς ἓνα σίδερον καὶ ἀνθίστατο μετ' ὀλῆν τῆς τὴν δύναμιν. Ἄλλ' ἀπὸ τὰ δάκτυλά τῆς ἔτρεχεν αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐκηλίδονε τὴν ἄμμον, τὴν χρυσὴν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ὅταν εἶδαν νὰ πλησιάξῃ ὁ υἱὸς τοῦ Γάλλου Προξέ-

νου, οἱ δειλότεροι τοῦ ὀμίλου ἀπεμακρύνθησαν. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἔμειναν ἐκεῖ, περιμένοντες κρίσιν.

—Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ σίδερον; ἤρωτησεν ὁ νεανίας.

—Δικό μου! ἀπεκρίθη σταθερῶς τὸ κοράσιον, σφίγγον ἀκόμη δυνατώτερα τὸ μῆλον τῆς ἐρίδος μετ' τοὺς πληγωμένους τοῦ δακτύλου.

—Γιατί λοιπόν θέλετε νὰ τῆς πάρετε πρᾶγμα ποῦ εἶνε δικό τῆς;

—Τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ σίδερον ποῦ κόβει ξύλα καὶ σκοτώνει ἀνθρώπους, ἀπεκρίθη νεαρὸς μαῦρος, ὁ δυνατώτερος καὶ ἀγριώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

—Δός μου τὸ ἔπλο σου, εἶπεν ὁ Τζάκ πρὸς τὸ κοράσιον μετ' γλυκύτητα. Δός μου το. Δὲν θὰ τὸ δώσω κανενός...

Ἡ μικρὰ τὴν ἐκύτταξεν, ἐνόησεν ἀπὸ τὸ ἐπιβλητικὸν τοῦ βλέμματος ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ, καὶ τῷ ἔτεινε τὸ αἷμα-

τωμένον ἀντικείμενον. Τὸ χεῖρ τοῦ Τζάκ ἐβάσθη μετ' αἷμα τοῦ κορασίου. Καὶ ἅμα εἶδεν ὅτι ἀπεμακρύνετο, τῆς ἐνευσε νὰ πλησιάσῃ, τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τῆς ἀνοίξε τὰ δάκτυλα διὰ νὰ ἰδῇ τὰς πληγὰς τῶν.

—Σκυλιά! ἀνέκραξε χωρὶς νὰ θέλῃ, κυττάζων τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐμισομάντευσαν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως (διότι αὐτὴν ὁ Τζάκ τὴν εἶπε γαλλιστί.)

Καὶ τὰ πέντε δάκτυλα τῆς μικρᾶς χειρὸς ἦσαν κομμένα εἰς διάφορα μέρη. Διὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα, ἡ ἀραπίνα τὰ ἐκλείσε πάλιν σφιγκτά, καὶ διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς πόνους, ἐκρυψε τὸν κλειστὸν γρόνθον τῆς ὑπὸ τὴν μασγάλην.

Ὁ Τζάκ ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν ζώνην του ἓνα κάτασπρον λεπτὸν μανδύλι, καὶ εἶπε:

—Δός μου πάλι τὸ χεῖρ σου.

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἀνῆσχουσε διὰ τὰς πληγὰς τῆς. Ἐκύτταξεν ἀτενῶς, μετ' ὀλῆν, τὸ ἔπλο ποῦ τῆς εἶχαν πάρῃ. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἀνακτήσῃ, εὐχαρίστως θὰ ἐδέχετο νὰ τῆς πληγώσουν ἐ-

«Ἡ Ὀδάλια δὲν ἤρχετο...»

μοίως και τὸ ἄλλο τῆς χέρι. Τὸ ἤθελε !..
Εἰς τὰς πτυχὰς τῆς ζώνης του, ὁ Τζάκ ἐκρυψε τὴν μεταλλινὴν λεπίδα, καὶ μετὰ τὸ μανθῆλι περιέδεσε τὸ χεῖρ τῆς μαύρης, ἀρκετὰ σφιγκτά, ὥστε νὰ μὴ τρέχῃ πλέον αἷμα, ἀλλ' ὅχι καὶ τόσον, ὥστε νὰ σταματήσῃ ἡ κυκλοφορία.

Τὸν ἐπίδεσμον αὐτὸν τὸν ἔκαμε μετὰ μεγάλην ἐλαφρότητα, διὰ τὸ ὅποιον ἡ μαύρη κατεξεπλάγῃ. Πῶς ὁ λευκὸς αὐτός, — ἔλεγεν ἀπὸ μέσα τῆς, — εἶνε τόσον καλὸς ὥστε νὰ περιποιητῇ τὰς πληγὰς τῆς, καὶ συγχρόνως τόσον κακός, ὥστε νὰ τῆς παίρῃ τὸ ὅπλον τῆς;..

— Τώρα, ἀκολούθησέ με, τῆς εἶπε, διευθυνόμενος πρὸς τὸ φορεῖν του.
Ὅπισθον του, εἶδε ἀπόστασιν δύο βημάτων, εἶδε τὸν δούλον του, τὸν ὅποιον ἐνόμιζε μακρὰν, μετὰ τῶν τριῶν ἄλλων.
— Μπα ! τί θέλεις ἐδῶ, Ν'Γκόμα ;
— "Α, τίποτα... ἔτσι ἐκύτταζα... καμμία φορὰ, δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῇ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀραπάδες...

— Νομίζεις λοιπὸν πῶς τοὺς φοβοῦμαι ;
— Μπορεῖ νὰ μὴν τοὺς φοβάσῃ, μ' αὐτοὶ δὲν τῶχουν γιὰ τίποτα νὰ σὰς κάμουν τὸ νταῖ...

Καὶ ὁ Ν'Γκόμας, παρμερίσας, ἀφῆκε τὸν κύριόν του νὰ προηγηθῇ.

— "Ελα λοιπὸν, ἐπανάβην ὁ Τζάκ πρὸς τὴν μικρὰν ἀραπίναν, ἡ ὁποία, ἀπὸ μακρὰν καὶ μετὰ δυσπιστίαν ἠκολούθει, ὅχι αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ὅπλον τῆς. Δὲν θὰ σοὺ κάνω ἐγὼ κανένα κακό... Πῶς σὲ λένε ;
— Ὁ Δάλια.

— Ποῦ τὸ ἤρρες αὐτὸ τὸ ὅπλον ;
— Στὰ χαλᾶσματα τῆς καλύβας τοῦ γέρου Οὐλλου, ποῦ πέθανε κεῖ-μέσα ἀπὸ ἀσφυξία, γιὰ τὸν ῥίχτηκαν οἱ μανιᾶνοι... (*) Γιὰ νὰ τοὺς διώξῃ ἔβαλε φωτιά, μὰ δὲν ἐπρόφτασε νὰ βγῇ μετὰ τὴν ὥρα, καὶ τὸν ἐπνίξε ὁ καπνός. Ἐγὼ τότε, τῇ νύκτα, ἔσκαψα ῥτὴ στάντη, καὶ μετὰ πολὺν κόπο, ἀνακάλυψα ἐκεῖνο τὸ σίδερο. "Αμα τὸ εἶδαν τὰ κακὰ παιδιά, ἤθελαν νὰ μοῦ τὸ πάρουν.

— Μὰ σοὺ χρειάζεται τέτοιο πράγμα ἐσένα ; Τί θὰ τὸ κάμῃς ;

— Τὸ θέλω. Κάνω ἕνα σωρὸ δουλειὰς μετὰ αὐτό. Κόβω τὰ τρυφερά ξύλα, σκάφω τὰ μεγάλα καρύδια. Κατασκευάζω ἕνα μεγάλο ποτήρι ἀπὸ ξύλο κο-

(*) Οἱ μανιᾶνοι εἶνε ἕντομα πολὺ ἐπικίνδυνα, τὰ ὅποια ἐπιτίπτουν ἀναρίθμητα καὶ κατατρώγουν ὅτι εὐροῦν : πουλιά, σκύλους, δεμένα βώδια, καὶ κάποτε γέροντας καὶ παιδιά κοιμώμενα. Τὴν ἐπαύριον δὲν εὐρίσκουν παρά μόνον σκελετούς. (Σ.τ.Σ.)

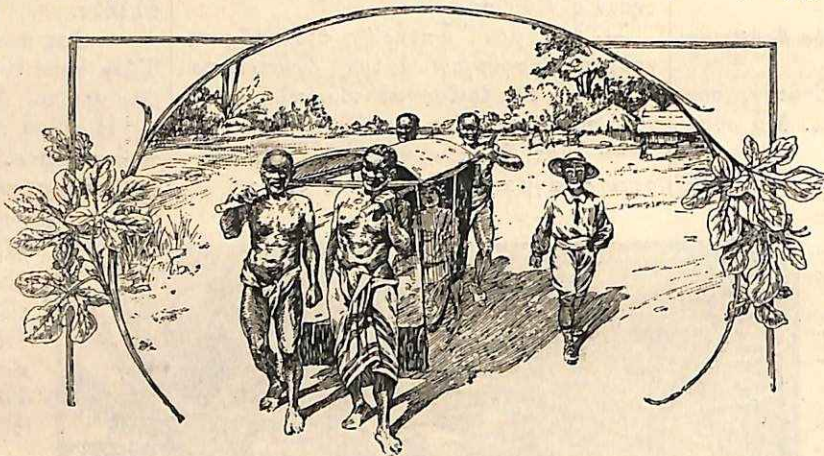
λατιέρας γιὰ τὸν βασιλεῖά μας. "Αμα εἶδαν τὰ ὅσα κάνω, καὶ μάλιστα ἅμα ἔμαθαν πῶς ὁ βασιλεῖς, γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ, μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ ὄρατο βραχιόλι, (τοῦτο λέγουσα, ἔδειξε τὸ πόδι τῆς,) τὰ κακὰ παιδιά θέλησαν νὰ μοῦ πάρουν τὸ σίδερό μου. Θὰ μοῦ τὸ ξαναδώσῃς ; ἔ ;

Ὁ Τζάκ ἐκύτταξε τὸ δῶρον τοῦ ἀρχηγῶν τῶν Μ'Πογκδαίων καὶ μετὰ βίας ἐκράτησε τὰ γέλια. Τὸ ὄρατον ἐκεῖνο «βραχιόλι», ποῦ περιέσφιγγε τὰ σφυρὰ τῆς ἀραπίνας, καὶ ποῦ αὐτὴ τὸ ἔδειχνε μετὰ τόσον καμάρι, ἦτο ἀπλούστατα μὴ λωιδίτσα ἀπὸ πάφου !..

— "Ελα δῶ, τῆς εἶπεν ἅμα ἔφθασαν εἰς τὴν φορητὴν αἰώραν, ἔμπα μέσα καὶ κάθησε ἐστὶ θέσι μου.

— "Α, μὰ κύριε Τζάκ ! ἀνέκραξεν ὁ Ν'Γκόμας σκανδαλισθείς.

— Κάθησε ! ἐπανάβην ὁ Τζάκ. Καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν δούλον του :

«Ὁ Τζάκ ἠκολούθησε πεζός...» (Σελ. 114, στ. α'.)

— Μὰ δὲ βλέπεις, Ν'Γκόμα, σὲ τί χάλια εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ ἔχασε ἐστὶν «ἀπόλεμος» ; Μόλις καὶ μετὰ βίας σέρνει τὰ πόδια τῆς.

"Αλλ' ἡ Ὁ Δάλια δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ναβῇ. Ὁ Τζάκ ἐνευσεν εἰς τὸν Ν'Γκόμα καὶ εἰς ἕνα ἄλλον φορέα, νάναι-δάσουν τὴν μικρὰν ἀραπίναν. Τὴν ἐσήκωσαν τότε μετὰ τὰ δυνατὰ τῶν χερῶν ὡς πτερόν. Ὁ Τζάκ ἠκολούθησε πεζός, καὶ οὕτως ἡ ἀρπαγίτσα μικρὰ κόρη μετεφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων του.

Εἰς τὸ μέρος αὐτό, οἱ φορεῖς ἐγονάτισαν, καὶ ἡ ἀραπίναν ἠμπόρεσε μ' ἕνα πήδημα νὰ πεζεύσῃ. "Αμα εἶδε τὸν κύριον Φάμπρ, τὸν πατέρα τοῦ Τζάκ, ἡσυχάσε. Διότι ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν μέγαν λευκὸν Ἀρχηγόν, ὁ ὅποιος προήδρευεν εἰς τὰ δικαστήρια τῶν μαύρων, καὶ ἔκρινε πάντοτε μετὰ δικαιοσύνην.

— Εἶνε πληγωμένη ; ἠρώτησε βλέπων τὸν αἰματωμένον ἐπίδεσμον.

Ὁ Τζάκ ἔφερε τὸ φαρμακευτικόν του κιβώτιον, ἔπλυε τὰς πληγὰς, ταῖς ἔ-

βαλε σκόνην ἀντισηπτικὴν, καὶ ἐπέδεσε τὰ δάκτυλα, ἕνα-ἕνα χωριστά. Τὸ κοράσιον παρηκολούθει ὅλα του τὰ κινήματα μετὰ μεγάλην προσοχήν. "Αλλὰ δὲν ἐφώναζε, δὲν ἐμόρφασε κἄν ἀπὸ πόνον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ χεῖρ τῆς ἦτο ξένον. Τόση ἦτο ἡ ἀναισθησία ποῦ ἔδειξε.

— Μπράβο ! τῆς εἶπεν ὁ Τζάκ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ θεραπεία. "Αν ἦσουν ἄντρας, θὰ ἔκαμνες θαύματα ἐστὶν πόλεμο.

— Θὰ μοῦ τὸ δώσῃς ; εἶπεν εἰς ἀπάντησιν ἡ ἀραπίναν.

— Ποιό, καλέ ;.. "Α, τὸ σίδερό σου;..

Ὁχι !

— Τὸ θέλω ! εἶπεν ἡ Ὁ Δάλια, τῆς ὁποίας ἐξήστραψαν οἱ ὀφθαλμοί.

— Μπα ! μπα ! ἔχουμε, βλέπω, καὶ θυμούς ; Μάρεσεις ἔτσι, ἀλλὰ δὲν θὰ σοὺ τὸ δώσω.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἔκαμε κίνημα διὰ νὰ τὸ πάρῃ, ὁ Τζάκ τὸ ἐκράτησεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ζώνην του καὶ προσέθεσε :

— Θὰ σοὺ δώσω ὅμως ἕνα ἄλλο. "Ενα ἄλλο πολὺ καλὺτερο. Εἶνε τὸ δῶμά μου. Θὰ σοὺ τὸ δώσω. "Εχει τρεῖς λεπίδες δυνατές, ποῦ κόβουν καλά : μὴ μεγάλη, μὴ μικρή, καὶ ἄλλη μὴ ποῦ λιμάρει τὸ ξύλο.

Καὶ ὁ Τζάκ ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα ὄρατον σουγιᾶν, ὁ ὅποιος εἶχε πράγματι καὶ τὰ τρία ἐργαλεῖα ποῦ εἶπε.

— Μοῦ τὸ χαρίζεις ; ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ ἀραπίναν μετὰ πλατὺ μειδίαμα, τὸ ὅποιον ἔδειξε καὶ τὰ τριανταδύο λευκότερα δόντια τῆς.

— Χάρισμά σου.

Πρὶν νὰ τῆς τὸν δώσῃ ὅμως, ὁ Τζάκ ἀνεσῆκωσε καὶ τὰς τρεῖς χαλυβδίνους λεπίδας τοῦ σουγιᾶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλαμψαν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ φλογερά μάτια τῆς Ὁ Δάλιας.

Τὸν ἐπῆρε μετὰ τὸ ἐλεύθερον χεῖρ τῆς, τὸν ἐξύγισεν εἰς τὴν παλάμην τῆς, τὸν ἐσφίξεν ἔπειτα δυνατὰ, ὡς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο πλέον κυρία τοῦ πολυτίμου ἀντικειμένου, καὶ τέλος ἔκαμε τακτικὴν μεταβολήν, καὶ ἔτρεξε περιχαρὴς μέσα εἰς τὸ σπίτι.

— Ὁ Δάλια !... τῆς ἐφώνησεν ὁ Τζάκ. Στάσου ! Σοὺ χαρίζω τὸ σουγιᾶν μου, ἀλλὰ μὴ μὴ συμφωνία.

— Τί ; Νὰ σοὺ φέρω αὔριο μὴ γλυκειὰ πατάτα ;

— Ὁχι.

— "Ενα γλυκόξυνο ἀνανᾶ ; "Η μὴ θέλῃς καλλίτερα μανιόκα, γιὰ νὰ

κάμῃς μὴ ὥραία σικβάνγκα ; (*)

— Οὐτε.

— Τί θέλεις λοιπὸν ;

— Παρετήρησες βέβαια ὅτι μιῶ τῇ γλῶσσά σου πολὺ δυσκόλα. Θέλω νὰ τὴν μάθω ἐστὶν ἐντέλεια. Καὶ θέλω ἀκόμη νὰ σοὺ μάθω τὴ δική μου. "Ερχεσαι ἐδῶ καθεμέρα ; Θὰ μοῦ λὲς ὅσες λέξεις δὲν ξέρω, κ' ἐγὼ θὰ σοὺ μιῶ γαλλικά. "Ετσι θὰ μπορῇς σὲ λίγο νὰ μιᾶς μαζί μου, σὰν νὰ ἦσουν λευκή.

Τὸ κοράσιον ἐκύτταζε τὸν σουγιᾶν χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Ὁ Τζάκ προσέθεσε :

— Καὶ ὅταν οἱ Λευκοὶ θὰ περάσουν ἀπὸ τὴν τόπο σου, νὰ ἰδῇς δῶρα καὶ τιμὲς ποῦ θὰ σοὺ κάμουν, ἅμα σ' ἀκούσουν νὰ μιᾶς τῇ γλῶσσά σου.

Ἡ Ὁ Δάλια ἐμειδίασε.

— Λοιπὸν τί ὥρα θὰ ἔλθῃς αὔριο ; Ἡ καλλίτερα (ἐδῶ ὁ Τζάκ ἐνεθυμήθη ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Κόγγου δὲν μετροῦν ὥρας ὅπως οἱ Εὐρωπαῖοι,) ποῦ θὰ εὐρίσκειται ὁ ἥλιος, ὅταν θὰ ἔλθῃς ἐδῶ !

— Ὅπου εὐρίσκειται καὶ τώρα, ἀπῆντησεν ἡ Ὁ Δάλια καὶ ἐκύτταζε τὸ σχῆμα τῆς σκιάς, τὴν ὁποίαν ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἡ οἰκία.

— Πολὺ καλὰ. Σὲ περιμένω. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ σοὺ ἀλλάξω τὴν πληγὴ σου.

— "Α ! ἔκαμεν ἡ Ὁ Δάλια, μετὰ κίνημα τὸ ὅποιον ἐσήμαινε : «Δὲ βαρύνει !» "Αμα ὁ ἥλιος ἀνατείλει τρεῖς-τέσσερες φορές καὶ δύση ἄλλες τόσες, τὸ χεῖρ μου θὰ γιαντρευθῇ.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Ν'Γκόμας : ἂν ὅμως ὁ κύριος Τζάκ σοὺ πλύνῃ κ' αὔριο τὴν πληγὴν σου καὶ σοὺ βάλλῃ ἀπὸ κεῖνη τὴ σκόνην, πρὶν δύσῃ τρεῖς φορές ὁ ἥλιος, ἡ Ὁ Δάλια θὰ μπορῇ μετὰ τὸ σουγιᾶν τοῦ κυρίου Τζάκ νὰ δουλεύῃ τὸ ξύλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Τζάκ διδάσκει τὴν Ὁ Δάλιαν

Ὁ κύριος Φάμπρ εἶχε κατὰ τὴν νεότητά του τὸ πάθος τῶν ταξειδιῶν καὶ τῶν περιπετειῶν. Τὰς ἐξερευνήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν πρὸς ἰδίαν του εὐχαρίστησιν, τὰς ἐξηκολούθησε πρὸς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος του. Καὶ ἀφοῦ ὑπανδρεύθη, δέκα ἔτη τώρα, ἠκολούθει τὸν διάσημον ἐξερευνητὴν Μπράζαν ἀνὰ τὸ γαλλικὸν Κόγγον.

Ὁ χωρισμός ἦτο πολὺ σκληρὸς διὰ τὴν κυρίαν Φάμπρ. Κάθε φορὰν ὑπέφερε καὶ περισσύτερον, βλέπουσα τὸν σύζυγόν τῆς νὰ φεύγῃ μόνος. Καὶ ἀπεφασίσθη εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φεύγῃ μαζί του ὅλη ἡ οἰκογένεια.

Ἡ μεγάλη δυσκολία ἦτο τὰ παιδιά.

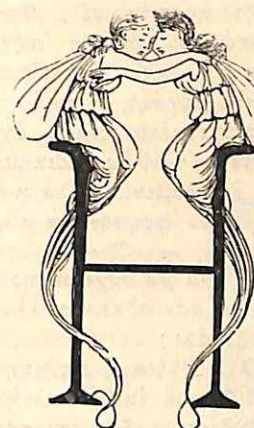
(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Μαλακὸς πλακοῦς ἀπὸ ἄλευρον μανιόκα, ὁ ὅποιος, εἰς τὸ Κόγγον, εἶνε οὕτως ἐπὶν ὁ ἄρτος τῶν ἰθαγενῶν. (Σ.τ.Σ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΥΝ προχθὲς εἰς τὸν «Παρνασσόν», ὅπου ὁ κ. Δ. Κακλαμάνος ὠμίλησε περὶ τῆς διαμνησῆς τοῦ Βύρωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁλοι βεβαίως γνωρίζετε, κατ' ὄνομα τουλάχιστον, τὸν μεγάλον Ἀγγλον ποιητὴν, ὁ ὅποιος ἠγάπησε

τόσον τὴν πατρίδα μας, ὥστε νὰφιερώσῃ εἰς τὸν Ἀγῶνά της καὶ ζῶν καὶ περικοσίων. Ὁλοι γνωρίζετε, ὅτι ὁ Βύρων κατῆλθε τῇ 1823 εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ συμπολεμήσῃ μετὰ τοὺς ἡρωικοὺς Ἑλληνας, καὶ ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὸ Μεσολόγγι, ἀπὸ κρυολόγημα, πρὶν προφθάσῃ νὰ ἰδῇ τὸ ὄνειρόν του πραγματοποιημένον. Δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτετο τὴν κλασικὴν γῆν. Κατὰ τὴν νεότητά του, ἔκαμεν ἄλλα δύο ταξείδια εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὴν ὥραιάν του διάλεξιν, ὁ κ. Κακλαμάνος διηγῆθη πλῆθος λεπτομερειῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ ταξείδια αὐτὰ τοῦ ποιητοῦ, ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ποῦ ἀντίκρισεν ἐνθους τὰ ἑλληνικά βουνά, μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ ἡμέρας εἰς τὸ Μεσολόγγι.

Μία κρίσις τοῦ Βύρωνος περὶ τῶν νέων Ἑλλήνων, ὑπάρχουσα εἰς ἐπιστολήν του, γραμμένην νομίζω ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, μοῦ ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν. «Οἱ Ἕλληνες—ἐγράφεν ὁ μέγας φιλέλληνας,—ἐχρὸν ἀνάγκην ἀπὸ πολλὰ πράγματα» προπάντων ἀπὸ ὁμοιοιαν καὶ ἀπὸ πειθαρχίαν. Καὶ παρακάτω ἐξηγοῦσε διὰ ποίους λόγους, κατὰ τὴν γνώμην του, οἱ Ἕλληνες οὕτε ὁμοιοιοῦν, οὕτε πειθαρχοῦν εὐκόλως, συμπεραίνων ὅτι ἡ ἀνυποταξία καὶ ἡ ἀπειθαρχία εἶνε τὸ κυριώτερον γνῶρισμα τοῦ χαρακτῆρός των, οὕτως ἐπείν τὸ ἐθνικὸν των ἐλάττωμα.

Αὐτό, καθὼς σὰς εἶπα, μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διότι, μολονότι παρήλθεν ὁ λόκληρος σχεδὸν αἰὼν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ τὸ ἔγραψεν ὁ Βύρων, μολονότι ἡ Ἑλλάς, ἐλευθέρᾳ ἔκτοτε, ἔκαμε τόσας προόδους, καὶ μολονότι οἱ ἡρώικοι Ἕλληνας, οἱ ἄξιοι, οἱ ἀγράμματοι, οἱ ἡμιμάγριοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἐξέπαιδεύθησαν, ἐλεπτόνησαν, ἐξεπολιτίστησαν, ἐν τούτοις διατηροῦν τὸ γνῶρισμά των, τὸ ἐλάττωμά των, τόσον πολὺ, ὥστε

καὶ σήμερον ὁ Βύρων θὰ ἔγραφε τὰ ἴδια.

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, μὴ πικρὰ ἀλήθεια. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, οἱ Ἕλληνες οὕτε ὁμοιοιοῦν οὕτε πειθαρχοῦν. Τὸ ἐθνικὸν μας ἐλάττωμα εἶνε ἡ ἀνυποταξία καὶ ἡ ἀπειθαρχία. Δὲν ἀναγνωρίζομεν κανένα ἀνώτερόν μας, κανένα καλλίτερόν μας, καὶ ὅταν δὲν μᾶς ὑποτάσσῃ μὴ μεγάλη βία καὶ ἀνάγκη, δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ὑποταχθῶμεν εἰς κανένα. Οἱ ὑπάλληλοι ἀπειθοῦν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς ἀκόμη, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ μαθηταὶ πρὸς τοὺς διδασκάλους. Μόλις καὶ μετὰ βίας κρατοῦμεν τὴν ἱεραρχίαν ἐκείνην τὴν στοιχειώδη, ἀνευ τῆς ὁποίας κοινωνία δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, θὰ σηκώσωμεν κεφάλι. Δὲν ἀκούομεν καὶ δὲν σεβόμεθα κανένα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ ἔχει τὸ αἷμά μας. Τὸ ἐθνικὸν μας ἐλάττωμα !

Πόσον εἶνε κακὸν καὶ ἐλῆθριον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ εἶπω. Τὸ ἐννοεῖτε, ὅπως τὸ ἐννοοῦμεν ὅλοι. Καὶ ὅμως δὲν βάζομεν τὰ δυνατὰ μας διὰ νὰ τὸ κόψωμεν... Συλλογίζομαι, ὅτι ἂν κατὰ τύχην, ὅταν εἶχα τὴν ὥραιάν, τὴν τρυφερὰν καὶ εὐπλάστον ἡλικίαν σας, ἀνεγίνωσκα τὴν κρίσιν τοῦ Βύρωνος, θὰ μοῦ ἔκαμεν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ θὰ κατέβαλλα πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ εἶμαι ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσύτερον πειθῆνιος εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου καὶ πειθαρχικός. Προέπει νὰ μάθῃ κανεὶς πρῶτα νὰ ὑπακούῃ, διὰ νὰ εἰσεύρῃ κατόπιν νὰ διατάσσῃ... Δι' αὐτὸ ἐσυλλογίσθην νὰ σὰς ὁμιλήσω σήμερον διὰ τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Κακλαμάνου καὶ νὰ σὰς ἀναφέρω τὴν κρίσιν τοῦ Βύρωνος.

Ἐν τούτοις, ὅταν εἶπα πρὸ ὀλίγου εἰς ἕνα φίλον μου : «Θὰ τὸ γράψω ῥτὰ παιδιά τῆς Διαπλάσεως !» ὁ φίλος μου με ἀπέτρεψε.

«Μή, μοῦ εἶπε, διότι ξέρεις τί θὰ πάθῃς ; θὰ ἰσχυροποιήσῃς τὴν ἐμφυτον ἀνυποταξίαν καὶ ἀπειθαρχίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Θὰ σηκώνουν εἰς τὸ ἐξῆς κεφάλι, καὶ θὰ δικαιολογοῦνται λέγοντες μετὰ καμάρι : Μπα ! εἶνε τὸ ἐθνικὸν μας ἐλάττωμα !..»

Ἡ παρατήρησις αὕτη μὲκαμε νὰ σκεφθῶ : Μήπως ὁ φίλος μου ἔχει δίκαιον ; Ἀλλ' ὅχι ! Αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὅσον τοὺς γνωρίζω ἐγὼ, ποῦ ἐπικοινωνῶ μαζί των τόσα χρόνια. Οἱ Ἑλληνόπαιδες δὲν εἶνε τόσον ἀνόητοι, διὰ νὰ καυχῆθουν δι' ἕνα ἐλάττωμα, εἴτε ἀτομικόν, εἴτε ἐθνικόν. Ἀπεναντίας, ὅσῳκις τοῦ λοιποῦ θὰ αἰσθάνωνται τὸ αἷμά των νὰ βράζῃ καὶ νὰ ἐξωθῇ πρὸς τὴν διχόνοιαν, πρὸς τὴν ἀπειθαρχίαν, θὰ ἐνθουσιάζονται, εἶμαι βέβαιος, τοὺς λόγους τοῦ Βύρωνος, καὶ θὰ ὁμοιοιοῦν, καὶ θὰ ὑποτάσσονται !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΡΩΝ

ΔΑΝΙΗΛ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ^ς ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΠΙΤΡΟΙΣ]

Γ'. (Συνέχεια)

Ἐξαφνα, ὁ ἰατρὸς ἐσέκωσε τὴν κυρίαν Δεσάν. Ὁ Δανιήλ εἶχεν ἀνοίξει τὰ μάτια του. Καὶ τὸ βλέμμα του μοῦ ὑπενθύμισε τὸ πρῶτον ἐκεῖνο, ποῦ μοῦ εἶχε ρίψη εἰσερχόμενος εἰς τὸ Δύκειον.

Τὰ γαλανὰ του μάτια, τὰ τέσσερα μελαγχολικά καὶ ἥρεμα, ἐπλανήθησαν μίαν στιγμὴν εἰς τὸ κενόν, καὶ ἔπειτα προσήλωθησαν εἰς τὴν γυναῖκα, ὁ ὅποια ἦτο σκυρμένη ἀπὸ πάνω του. Οὐρανία λάμψις τὰ ἐφώτισε καὶ εἰς ἓνα στεναγμὸν ἐψύθυσε:

— Μητέρα!...

Μειδιάμα διέστειλε τὸ πρόσωπον τοῦ καλοῦ ἱατροῦ μας.

— Ἐσώθη! εἶπε, νεύων νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν ἔξω. Ἐὰν δὲν παρυσιασθῇ καμμία ἐπιπλοκή, ἐγγυώμαι πλέον διὰ τὴν ζωὴν του.

Μεγάλῃ κραυγῇ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στῆθος μου, καὶ ἐγώ, ὁ ὅποιος δὲν ἐκλαία πλέον, ἐρρίσθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατέρα μου, μὲ τὸ πρόσωπον πλημμυρισμένον ἀπὸ δάκρυα.

— Συγχώρεσέ με! ὦ, συγχώρεσέ με τώρα, παρεκάλουν.

Τὰ χαρακτηριστικά του, τὸσον τραχέα ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ δυστυχήματος, ἐμαλάκωσαν. Ἐπέθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου μου.

— Ἀποτελείωσε τὸ ἔργον τῆς ἐξαγνίσεως! μοῦ εἶπε, δείχνων τὸν Δανιήλ καὶ τὴν μητέρα του.

— ὦ, ναί, ἐξήγγισα τὸ ἐγκλημά μου!

Πολλὰς, πολλὰς ἀκόμη ὥρας, μακρὰς καὶ θλιβεράς, ἐπέρασα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ δυστυχισμένου Δανιήλ, ὁ ὅποιος βραδέως καὶ δυσκλῶς ἀνελάμβανε.

Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ μὲ εἶδεν, ἔκαμε κίνημα ἀποτροπιασμοῦ, φρίκης· ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ ἐννοήσῃ τὴν μεταβολὴν τῶν αἰσθημάτων μου, τὴν μετανοίαν μου.

Ἠρᾶγμα παράξενον! Ἡ μητέρα του τοῦ ὠμιλοῦσε διὰ τὴν ἀφροσύνην μου, διὰ τὰς περιποιήσεις μου, καὶ ἐκεῖνος τὴν ἤκουε σιωπηλός, χωρὶς νὰ κάμνῃ κα-

νένα ὑπαινιγμὸν περὶ τοῦ παρελθόντος.

Τὴν σιωπὴν του μοῦ τὴν ἐξήγγισεν ὁ ἴδιος ὁ Δανιήλ, μίαν ἡμέραν, — ἦτο πολὺ καλλίτερα πλέον, — ποῦ ἤμπόρεσε νὰ μοῦ εἴπῃ ὀλίγας λέξεις ἰδιαιτέρως.

— Μὴ τῆς πῆτε ποτὲ ὅτι σεῖς, Φαβιανέ.... Καὶ προπάντων μὴ τῆς πῆτε πόσον ἤμουν δυστυχὴς ἐπὶ τὸ Σχολεῖον... Αὐτὸ θὰ τῆς ἔκαμνε μεγάλη λύπη!

Οὕτω, τὸ δυστυχισμένον παιδί ὅχι μόνον δὲν ἐσκέπτετο νὰ μᾶς ἐκδιηθῇ δι' ὅσα κακὰ τοῦ ἐκάμαμεν, ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπον νὰ μᾶς ἀποσκεπάσῃ.

— ὦ, Δανιήλ! Ὅθι μὲ συγχώρεσης; Τώρα γὰρ μένα εἶσαι σὰν ἀδελφός. Πές μου, θὰ μάγαπᾷς λιγάκι;

— Σάγαπῶ πολὺ, Φαβιανέ, ἀπάντησεν ὁ Δανιήλ μειδιῶν καὶ ἐπιθέτων τὴν διαφανή του χεῖρα ἐπὶ τῆς ἰδιῆς μου. Σάγαπῶ... καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ ἓνα ἄλλο; Ἄν θέλῃς, μποροῦνς ἀκόμη νὰ μὲ λές «παιδί».

— ὦ ἀγαπημένο, ἀγαπημένο μου «παιδί»!..

**

Σήμερον εἴμεθα ἄνδρες καὶ οἱ δύο.

Ὁ Δανιήλ εἶνε ἀληθινὰ ἀδελφός μου, διότι ἐνυμφεῖται τὴν ἀδελφὴν μου Λότταν, ἡ ὅποια, εἰς τὸ Λαχεῖον τοῦ γάμου, ἐτράβηξε τὸν καλύτερον ἀριθμὸν.

Εἶνε ἰατρὸς σὰν τὸν πατέρα του.

Ἡ καυμένη ἡ κυρία Δεσάν ἐλυπεῖτο κάπως ποῦ

«Ἦλθεν ὁ ἰατρὸς μὲ μίαν νοσοκόμην...»
(Σ. 109, στ. γ')

τὸν ἔβλεπε νὰκολουθῇ τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα, εἰς τὸ ὅποιον ὁ σύζυγός της εἶχεν εὐρὴ τὸν θάνατον, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἐνὸς ἀσθενοῦς. Καὶ ἀκριβῶς εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀφροσύσεως αὐτῆς τοῦ πατρὸς του, εἶχεν δώσει εἰς τὸν Δανιήλ ἐκεῖνην τὴν ὑποτροφίαν.

Ἐτιμώσαν τὸν πατέρα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἡμεῖς οἱ ἡλίθιοι, οἱ φαντασμένοι, ἐνομίζαμεν ὅτι «ἐπέφταμεν ἀπὸ τὴν ὑπόληψίν μας», ἐπειδὴ τὸν εἶχαμεν εἰς τὸ Σχολεῖον μας.

Εἰμπορῶ νὰ λέγω μὲ ὑπερηφάνειαν, ὅτι ἠκολούθησα τὰ ἴχνη τοῦ ἀδελφοῦ μου Δανιήλ.

Διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα τῆς νεότητός μου, ἀφίερωσα τὴν ζωὴν μου εἰς τοὺς ἀδυνάτους καὶ εἰς τοὺς ἀποκλήρους. Ἀπὸ τὴν περιουσίαν ποῦ ἐκληρονόμησα, ἐξώδευσα ἓνα μέρος καὶ ἱδρυσά Νοσοκομεῖον διὰ παιδιά.

Ὁ ἰατρὸς Δανιήλ Δεσάν διευθύνει.

Ὁ πατέρας μου μὲ εἶχεν ἐνθαρρύνει πολὺ εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ ἐξαγνισμοῦ. Ἡ μητέρα μου εἶχεν ἀντιταθῇ ὀλίγον, ἀλλ' ἐπιτέλους ἐνόησε ὅτι μόνῃ ἡ ἀφροσύσις ἤμποροῦσε νὰ γαληνεύσῃ τὴν ψυχὴν μου.

«Ὅταν ἐμεγάλωσαν τὰ παιδιά μου, ἡ μητέρα μου ἐπανεστᾶτησεν ἀκόμη μίαν φορὰν:

— Φαβιανέ, δὲν θὰ τὰφίνης βέβαια νὰ ἔρχονται εἰς συνάφειαν μὲ τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα!..

— Μητέρα, τῆς ἀπήντησα, χάρις εἰς ἐν ἅπ' αὐτὰ τὰ πτωχὰ καὶ ταπεινὰ πλάσματα, ἔγινα σήμερον τίμιος ἄνθρωπος. Τί δυστυχισμένη ποῦ θὰ ἦταν ἡ ζωὴ μου καὶ τί θλιβερά τὰ γερατειά σας, ἂν ὁ εὐσπλαγχνος Θεὸς δὲν ἔβαζεν εἰς τὸν δρόμον μου ἓνα «Παιδί»!..

Ἡ μητέρα μου ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ἀναμνήσεως...

Τώρα τὰγαπημένα μου παιδιά, οἱ υἱοί μου καὶ αἱ θυγατέρες μου, εἶνε οἱ φίλοι, οἱ παρήγοροι καὶ οἱ σύντροφοι ὅλων τῶν μιῶν μας προστατευομένων.

(Τέλος)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια).

«Ἄλλ' ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι αἱ παρατηρηθεῖσαι ἀναστατώσεις ἢ τρικυμῖαι ὀφείλονται πραγματικῶς εἰς ὑποβρύχιον συστήματος Δαίχ, τελειοποιημένον ἔστω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, γεννᾶται πάλιν τὸ ζήτημα: Πῶς ἤμπορεσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν λίμνην Κιρδάλην, διὰ ποίας ὑπογείου ὁδοῦ κατῴρθησε νὰ φθάσῃ;... Τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ λίμνη αὕτη, πανταχόθεν περικυκλωμένη ὑπὸ πλαισίου ὁρέων, εἶνε τὸσον ἀπρόσιτος εἰς ἓν πλοῖον ὅσον καὶ εἰς ἓν θαλάσσιον τέρας, ἐὰν τὸ πρῶτον δὲν ἐναυπηγῇ εἰς τὰς ἀκτὰς της, καὶ ἐὰν τὸ δεύτερον δὲν ἐγεννήθῃ ἐντὸς τῶν ὑδάτων της.

«Καὶ ὅμως! ἡ μόνῃ πιθανῇ ἐξήγησις, ἡ μόνῃ ἀληθοφανῇ ὑπόθεσις εἶνε ὅτι τοιοῦτου εἶδους μηχανήματα κυκλοφορεῖ ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆς Κιρδάλης, τὸ ὅποιον ἄλλως τε, — πρέπει νὰ προσθεσώμεν, — οὐδέποτε παρουσιάσθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Νομίζομεν ὅτι δὲν χωρεῖ πλέον ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, μετὰ τὰ συμβάντα τῆς 20 παρελθόντος Ἰουνίου.

«Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ ἀπόγευμα, ἡ γολέττα Μάρκελ, πλέουσα πλησίον πρὸς τὰ βορειοδυτικά, συνεκρούσθη, προσέκοψεν ἐπὶ στερεοῦ, ὑποβρυχίως. Ἐν τούτοις εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καμμία ὑφαλος δὲν ὑπάρχει, τὸ δὲ βά-

θος τῆς λίμνης ὑπερβαίνει τοὺς ὀγδοήκοντα πόδας.

«Ἡ γολέττα τραπηθεῖσα εἰς τὸ πλευρόν, ἐκινδύνευσε νὰ γεμίσῃ νερὰ καὶ νὰ βυθισθῇ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας. Ἐν τούτοις κατῴρθησαν νὰ φράξουν τὴν ὀπὴν ἐκείνην, καὶ τὸ πλοῖον ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα, ἀπέχοντα ἐκεῖθεν περὶ τὰ τρία μίλλια.

«Ἐκεῖ ἡ γολέττα ἐξεφορτώθη, ἐσύρθη εἰς τὴν ξηράν, καὶ ἡ πληγὴ της ἐξητάσθη ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς. Ἡ ἐξέτασις αὕτη ἀπέδειξεν ὅτι τὸ σκάφος ἐκτυπήθη εἰς τὸ πλευρὸν ἀπὸ ἀληθινὸν πλοῖον. Μετὰ τὴν πιστοποίησιν αὐτῇ, εἶνε ἀδύνατον νὰ νερηθῶμεν τὴν παρουσίαν ὑποβρυχίου ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς Κιρδάλης, ὅπου κινεῖται μὲ ταχύτητα ἐξαιρετικὴν.

«Ἄλλὰ τότε πρέπει νὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν παρατήρησιν: Ἐὰν τῶντι μηχανήματα τοιούτου εἶδους ἤμπόρεσε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν λίμνην, τί ἤλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ; Μήπως τὸ μέρος εἶνε κατὰλληλον διὰ τοιαῦτα πειράματα;... Ἐπειτα, διατὶ δὲν ἀναβαίνει ποτὲ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ποῖον συμφέρον θὰ εἶχε νὰ μένῃ κρυμμένον;»

Καὶ τὸ ἄρθρον τοῦ Ἐσπερινοῦ Ἀστέρος ἐτελείονε μὲ τὴν ἀληθῶς παράδοξον αὐτὴν συσχέτισιν:

«Μετὰ τὸ μυστηριώδες αὐτοκίνητον, τὸ μυστηριώδες πλοῖον.

«Μετὰ τὸ μυστηριώδες πλοῖον, τὸ μυστηριώδες ὑποβρύχιον.

«Πρέπει ἄρα γε νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι καὶ τὰ τρία ὀφείλονται εἰς τὴν μεγαλοφυίαν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐφευρέτου, καὶ ὅτι καὶ τὰ τρία ἀποτελοῦν ἓν μόνον μηχανήμα;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἀντὶ πάσης θυσίας

Ἦτο ὡς ἀποκάλυψις καὶ ἐπροξένησε γενικῶς μεγίστην ἐντύπωσιν. Δοθείσης τῆς τάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρὸς τὸ παράδοξον καὶ συχνὰ μάλιστα πρὸς τὸ ἀδύνατον, κανεὶς πλέον δὲν εἶχε τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν: Ὅχι μόνον ἦτο ὁ ἴδιος ἐφευρέτης, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιον μηχανήμα.

Καὶ ὅμως, πῶς θὰ ἤμποροῦσε πραγματικῶς νὰ κατορθωθῇ ἡ μεταμόρφωσις ἐνὸς αὐτοκινήτου εἰς πλοῖον, καὶ τοῦ πλοίου πάλιν τούτου εἰς ὑποβρύχιον;... Συσκευὴ δυνάμεν νὰ κινῇται ὁμοίως ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ὑπὸ τὰ ὕδατα!... Ἐ, τότε δὲν τῆς ἔλειπε παρὰ καὶ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα!..

Τέλος πάντων, ἔχων τις ὑπ' ὄψιν του καὶ μόνον ὅσα ἐγνώσθησαν, ὅσα ἐδεδεικνύοντο, ὅσα ἐπιστοποιήθησαν ἤδη ὑπὸ ἀναριθμήτων μαρτύρων, ὥφειλε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πράγματος

ἀπολύτως ἀλλοκότου. Διὰ τοῦτο ἡ περιέργεια τοῦ κοινοῦ εἶχεν ἐξαφθῇ εἰς μέγαν βαθμὸν, καὶ ἐξήπτετο ὅλον ἐν περιεσσότερον καὶ διὰ νέων ἀκόμη δεδομένων.

Καὶ ἐν πρώτοις, αἱ ἐφημερίδες ἔκαμναν τὴν ἐπομένην εὐλογωτάτην παρατήρησιν:

Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἦσαν τρία χωριστὰ μηχανήματα, πρέπει νὰ ἐκινουῦντο καὶ τὰ τρία διὰ συστήματος νέου, ἀνωτέρου ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε γνω-

στῶν. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐδοκιμάσθη ἤδη καὶ ἔδωκε τὰ ἱκανοποιητικώτερα, τὰ ἐκπληκτικώτερα ἀποτελέσματα, ἀφοῦ ἀπεδείχθη παρῆχον ταχύτητα ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μιλίου κατὰ λεπτόν! Ἐπρεπεν ἄρα νὰ γορασθῇ ἀπὸ τὴν ἐφευρέτην τὸ νέον σύστημα, ἀντὶ πάσης θυσίας. Ἀδιάφορον ἂν τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφηρμόζετο εἰς τρία διάφορα μηχανήματα, ἢ εἰς ἓν μόνον, ἱκανὸν νὰ κινῇται παντοῦ. Τὸ συμπέρασμα ἦτο, ὅτι ἡ ἐφεύρεσις ἔπρεπε νὰ γίνῃ κτήμα κοινόν, κτήμα τοῦ Κράτους, κτήμα τῆς ἀνθρωπότητος.

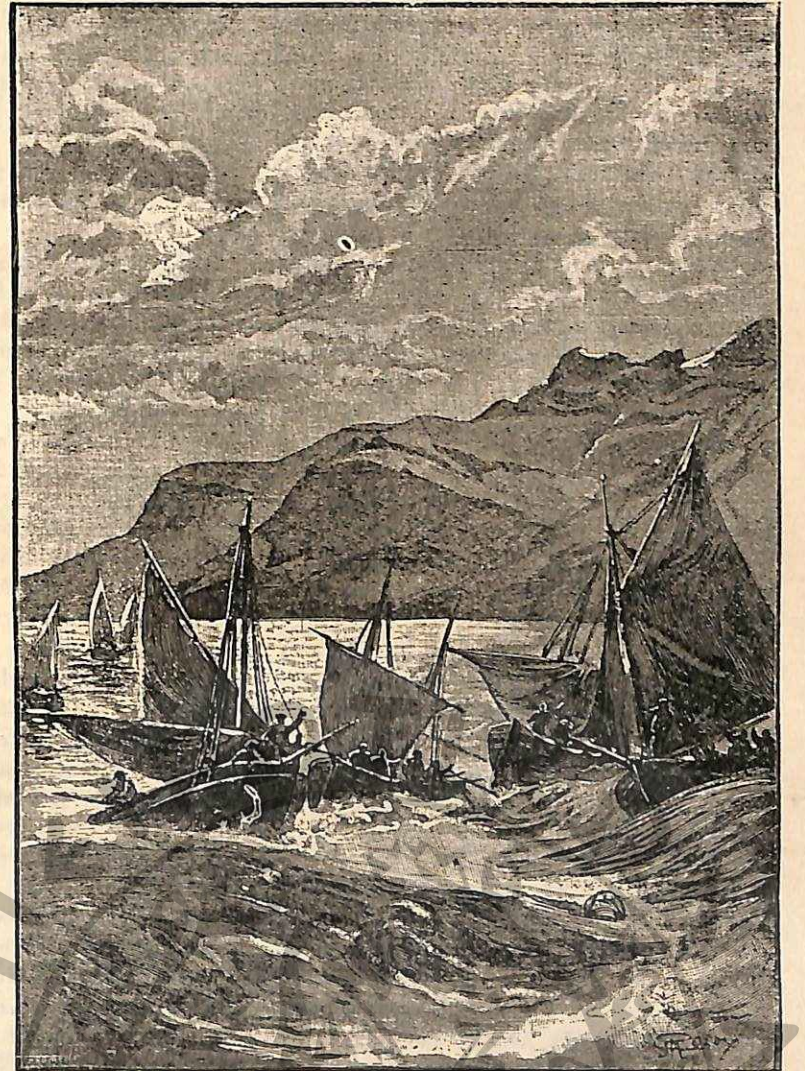
Προφανῶς, τὰ ἄλλα Κράτη θὰ ἔκαμναν τὰδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ ποικτήσουν μηχανήματα τὸσον πολύτιμον καὶ διὰ τὸν στρατὸν καὶ διὰ τὸν στόλον. Φαντάζεσθαι τις εὐκόλως ποῖαν ὑπεροχὴν θάπέκτα δι' αὐτοῦ μία δύναμις, τὸσον κατὰ ξηράν, ὅσον καὶ κατὰ θάλασσαν. Ἄλλ' ἡ δύναμις αὕτη ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ Ἀμερικανικὴ Συμπολιτεία. Μὲ πᾶσαν θυσίαν! Ἐστὼ καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ δαπανηθοῦν διὰ τὴν ἐξαγορὰν καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐφευρέσεως ὅλα τὰ ἔκατομύρια τοῦ δημοσίου Ταμείου!..

Οὕτως ἐσκέπτετο καὶ ὁ στρατιωτικὸς κόσμος καὶ ὁ λαός. Αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν καθημερινῶς ἄρθρα ἐπὶ ἁ-

θρων περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Καὶ φυσικὰ, δὲν ἦτο μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας.

Ἀλλὰ διὰ νὰ γορασθῇ ἡ ἐφεύρεσις, ἔπρεπε προπαντὸς νὰ εὑρεθῇ ὁ ἐφευρέτης. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἦτο ὅλη ἡ δισκολία!

Εἰς μάτην ἐξηρευνήθη ἡ λίμνη Κιρδάλῃ καὶ ἐδοκίμασθη καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν. Ἰχνος ὑποβρυχίου πο-

«Τὰ πλοῖα τότε χορεύουν...» (Σελὶς 107, στ. α')

θενά!... Μήπως δὲν εὐρίσκειτο πλέον ὑπὸ τὰ ὕδατα της; Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πῶς εἶχε φύγῃ;... Βεβαίως, ὅπως εἶχεν ἔλθῃ... Ἀλλὰ πῶς;

«Ἀλυτον πρόβλημα! Ἐπειτα, μήπως θὰ ἐξηφανίζετο διὰ παντός, ὅπως καὶ τὸ αὐτοκίνητον ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅπως καὶ τὸ πλοῖον ἀπὸ τὰμερικανικὰ παράλια;...

Ἐπανειλημμένως συνωμιλῆσαμεν μὲ τὸν κύριον Οὐάρντ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἡ ὅποια δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἀπασχολῇ σοβαρώτατα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ρημα μέρη».—Τὸ «Πανσουλδανία» εἶνε λάθος· τὸ ὀρθὸν βεβαίως εἶνε «Πενσουλδανία». Ὅσον διὰ τὸ «Ὀχιο», κανεὶς ἐδῶ δὲν τὸ γράφει ὅπως προφέρεται ἐκεῖ «Ὀχάιο».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἑλληνοπούλα τῆς Θράκης, κ. (Ε.Τ.) Τρελλιτεμπελούλα, κ. (+5)8;) Βασίλισσα τοῦ Βυζαντίου, κ. (Μ. Ν. Σ.) Ἀβλητοίς, κ. (Ι. Ζ.) Ἀγαπᾶτε Ἀλλήλους, κ. (Μ. Ρ.) Ροδωδάκιλος Ἡώς, κ. (Ρ. Π.) Ἀνθοῦσα Νεότης, κ. (Α. Ο.) Ἡ Γαλανή μας Στανροφόρα, κ. (!!!;) Ἀρωμα τῆς Ἀνοίξεως, κ. (;!—).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Βάρκα τοῦ Κανάρη, κ. Ἀντάρης, κ. Ἀραπάκι, κ. Τρέχα Γύρευε, κ. Φλοῖστος τοῦ Ρύακος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτά ἢ ἑξῆς.—Προτείνουσι μόνον οἱ ἐχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ δυνάμει, ἢ μὲ ψευδώνυμον κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Ἡ Συμφορὰ αὐτῶν (0) μὲ Ἀνοικτόκαρδον Ἀρσενιάδα, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἀρμα τῆς Νίκης, Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν, Ἀνακρέοντα—ἢ Ἀνθοῦσα Νεότης (0) μὲ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Μή με Ἀρμονίει, Μενεξεδένιο Ὀνειρο, Ἰδανικότητα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀνθιμένην Ἀναγρίαν, Κίρκην, (ποιητικωτάτη ἢ ἐπιστολὴ σου!) Μαυροθαλασσίτην (βέβαια, κάτι τέτοιο θὰ εἶνε· ἐπέρασε ὁ πονοκέφαλος;) Ἡ Πατρίς ἐν Κινδύνῳ (ἔσται) Συμφορὰ τῆς Ἠχῆς (σοῦ ἔστειλα τὸν ἀριθμ. 1600· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις) Ἑλένην Α. Μ. (εὐχαριστῶ θερμῶς) Δάττην τῆς Πατρίδος (ἔσται ἐκ νέου· χαίρω πῶς εἶσαι τὸσον «εὐτυχής» ὅταν διαβάξῃς τὰ φυλλάδια μου) Τρελλιτεμπελούλαν (σοῦ τὸ ἐγκρίνω εὐχαρίστως, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν ὅτι θὰ εἶσαι τεμπελούλα μόνον εἰς τὸ ψευδώνυμόν σου!) Βασίλισσαν τῶν Ζιζανίων (τὸ διόρθωσα παντοῦ) Ἐγγονον Αὐτοκράτορος (ἔχει καλῶς) Ἀνθοῦσαν Ἑλαίαν (ἔσται φαντάζομαι τί ὥραϊα ποὺ θὰ διασκεδάσατε· ἄλ, νὰ μὴν ἔχουν νὰ σᾶς ἀκούω ἀπὸ κανένα μέρος!) Ἑλληνόφρονα (ὅχι ἀκόμη Ἀσκήσεις· περίμενε ἕως νὰ ἰδῇς τὴν σχετικὴν προκήρυξιν) Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον (ὅλα ἐλήφθησαν) Ἐνδοσιώδη Ἑλληνα (ἔσται) Μ. Α. Μ. (ἔσται) αἱ φιλόστοργοι θεαὶ θάνατος καταστήσουν τώρα τὴν μητέρα) Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον (χαίρω πῶς ἔγινες καλὰ καὶ σ' εὐχαρίστεις δι' ὅσα γράφεις) Ἀντάρτην (φωτογραφία ἐλήφθη) Ἐυέλπιν Ὑπαρξιν (θερμὰς εὐχαριστίας δι' ὅσα γράφεις· ἡ Κάκια καὶ ἡ Λουλούκα σὲ ἀσπάζονται) Παλλάδα (ἐλήφθησαν) Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Ἑλληνα (θερμότητα συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ σου· σήμερον ἡ περιέργειά σου ἱκανοποιεῖται) Ταπεινὸν Κύριον (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἀκύνους φροντίδας) Σαμιανὴν Σημαίαν, Σοφίαν Ν. Ἰω., Ἑλληνικὴν Προτομήν, Ζωὴν Ν. Φραγκοῦδην, Ἰωάννη Ν. Ἀφθ. Ζήτω ἡ Πατρίς, Εἴμαι Ζακυνθία, Χαῖρε Πατρίς, Ἀἶσαν τοῦ Πηλίου, Νηρέα, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Λεσβώνα, Κόμητα Μόντε-Χρῆστον, Κρητικὴν Ἀερογαλιάν, Ἰωάννην Δάρε, Δουκὴν Δάραν, Συμφορὰν Ἑλληνοπούλαν, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ματίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 24 Ματίου· ἐκ τῶν Ἑπαρχιῶν μέχρι τῆς 4 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἑξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

144. Δεξιόγριφος.

Ἐάν, ὦ λῦτα, λάθῃς
Ἀνθος εὐώδης δις,
Ἐν πέλαγος ὥραϊον
Ἀμείσως θὰ ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Πυρὸς

145. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ γνωστὸ σου ψάρι,
Νόστιμο καὶ παχὺ,
Κόβω λαμπρὸ, κερᾶλι,
Καὶ ἀρχινᾷ βρογχί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

146. Μεταγραμματισμός.

Εἰς τὰς φιάλας ζήτηί με·
Ἐν γράμμῃ ἂν μοῦ ἀλλάξῃς,
Τότε μ' εὐρίσκεις ἄφρονον
Στὴν γῆν ἂν κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφροστεφανωμένου Ἀρματος

147. Μεταγραμματισμός μετὰ Τονογρίφου.

Βγάλε ο καὶ βάλε η,
Καὶ μετᾶθεσε τὸν τόνον·
Τῆς Ἀσίας θὰ χαθῇ
Ποταμός, καὶ θὰ φανῇ
Εἰς θεὸς ἀρχαίων χρόνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμήτου Γυμνασιόπαιδος

148. Γωνία ἰδιορρυθμίας.

* + * * * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* * + * * * = » » »
* * * + * * = » » »
* * + * * * = » » »
* + * * * * = » » »

Καὶ οἱ σταυροὶ ἐπίσης Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου τῆς Μυτιλήνης

149. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

- 1.—Κράτος τῆς Εὐρώπης.
- 2.—Ἀρχ. γῶρα τῆς Ἀφρικῆς.
- 3.—Γλυκύκαλον πτηνόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δοξασιμένου Εἰκοσιένα

150. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Θεὸς θαλάσσης—Ἡμέρα=Πρόβεςις +
Θεὸς πολέμου—Μέλος=Φωνήεν +
Κακὴ εὐχὴ—Πρόβεςις=Θεὸς Αἰγυπτίου +
Θεὸς Αἰγυπτίου—Θεὸς=Ἀντωνομία.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Μάντις ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ Μενελάου Πετρίδου

151. Φύρδην-Μίγδην.

Ἡ σλασγῶ ὀπλοῦς ἐστὶ ροδελὸν ἐγαγῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Δουβλίδου

152. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς.

Αἱ μεσαιὰ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γινωμικόν, ἀποτελούμενον ἐκ δύο λέξεων:

- 1, Πτηνὸν ἀρπακτικόν· 2, Τὸ εἰσπραττόμενον, ἀνεξαρτήτως κέρδους· 3, Ἐνδύμα χειμερινόν· 4, Λίμνη τῆς Ἑλλάδος· 5, Ἀρχαία Βασίλισσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσόκομης Ἀπόλλωνος

153. Φωνηεντόλιπον.

νφ-χ-μνσ'-πστν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αἰρηλίου

154. Γρίφος.

Ἡ χεὶρ ὅζ N ροιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαυμαστρίας τοῦ Βερναρδάκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7.

52. Ἀντιγόνη (ἄν, τί, γόνυ).—53. Βέλος-βέλος.—54. Κρίσσα-Κρήσσα.—55. Ὁ ἀνεμόμυλος.

66. I NAI I ME-PA
ΣΗΚΟΣ I ME-PA
KIMQΛΟΣ A-PA-PAT

ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ 48. Γραμματόσημα (ΓΡΑΜΜΑ ΤΟ ΣΗΜΑ...)

59. ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ (Ισός, ΤΟΚιον, παΡΑ, ΚρήΤΗ, ἙρμῆΣ).—60. Σήμερον ἐμοῦ, αὐριον ἐτέρου καὶ οὐδέποτε τινός.—61. Πολλὰ μαλλιά, λίγα μυαλά. (Πολλὰ μα - λιὰ λιγα - μῖ-ἀλλά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ἤλῶ ὅτι ἤλλαξα ψευδώνυμον. — Λάτρεϊ τῆς Πατρίδος (πρῶην Ἑλληνόποιος ὁ Ἀλεξανδρῆς.) (Θ, 167)

Με δάφνας στρώνω τὸν δρόμον σου, «Χι-ακή Δράσις». Εὐχομαι ταχέως νὰ ἴδωμεν Κότινον τῆς Νίκης ἐπὶ κεφαλῇς προέδρου σου.

Ζήτω ἡ ΧΙΑΚΗ ΔΡΑΣΙΣ.

Γεῖά σας ΧΙΣΤΟΠΟΥΛΑ.

Φυσιολάτρεϊ. (Θ, 168)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια (καλ-λονάς) μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως». Διεύθυνσίς μου: Rododactylos Ios, Wady Halfa (Soudan). (Θ, 169)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἀδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἀδετος φρ. 7. Χρυσὸς φρ. 10.

Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἀδετος φρ. 8. Χρυσὸς φρ. 10.